

til staten, vil bestemmelsen om, at ministeren udnævner 2 medlemmer uden stemmeret til bestyrelsen, ikke længere være relevant. Regler for nedsættelse af bestyrelsen i den statslige virksomhed, som bliver ejer af systemansvaret, vil blive fastsat i forbindelse med etablering af denne virksomhed.

Til nr. 40

(§ 33, stk. 1)

Det foreslås, at det ikke længere er en betingelse for at opnå bevilling til forsyningspligt, at virksomheder opfylder kravene i kapitel 7 og § 97, stk. 2.

For så vidt angår § 97, stk. 2, foreslås denne ophævet med dette lovforslags § 1, nr. 97, hvorfor der her er tale om en konsekvensændring.

Også § 38 vedrørende restriktioner i forhold til ejerskab til net-, transmissions- og systemansvarlig virksomhed og § 43 vedrørende forbrugerindflydelse i forsyningspligtige virksomheder, som forefindes i kapitel 7, er bestemmelser, som hidtil har haft betydning i forhold til opnåelse af bevilling til forsyningspligtig virksomhed, men som med dette lovforslag foreslås ophævet.

Det foreslås endvidere, jf. dette lovforslags § 1, nr. 53 (§ 47), at det vil blive muligt at give bevilling til forsyningspligt til en virksomhed, der driver anden virksomhed. Virksomheder med forsyningspligt vil herefter kunne drive anden virksomhed end forsyningspligtig virksomhed, herunder tilbyde salg af elektricitet i andre forsyningsområder end bevillingsområdet, hvor virksomheden har forsyningspligt. § 47 vil dermed ikke længere gælde for forsyningspligtig virksomhed.

Hermed vil der ikke længere være krav i kapitel 7, som skal være opfyldt for, at der kan gives bevilling til virksomheder med forsyningspligt.

Kapitel 7 indeholder dog stadig bestemmelser, som også gælder for virksomheder med forsyningspligt, eksempelvis § 49 om at midler, som bevillingshaveren opkræver for andre ifølge bestemmelserne i denne lov, skal holdes adskilt fra bevillingshaverens formue.

Til nr. 41

(§ 34)

En virksomhed med forsyningspligt er i medfør af bestemmelsen forpligtet til i bevillingsområdet at tilbyde tilstrækkelig levering af elektricitet til alle forbrugere, som ønsker en leverance af elektricitet. Det kan være forbrugere, som ikke har benyttet sig af muligheden for at vælge et andet produkt end forsyningspligtleverancen, eller forbrugere, hvis leveringsaftale

med en anden leverandør er ophørt. Dette gælder også i det tilfælde, at leverandøren anmelder betalingsstandsning, indgiver konkursbegæring eller erklærer konkurs og af den årsag stopper leverancen. Den manglende forsyning vil automatisk og uden ophold blive erstattet af og ske igennem forsyningspligtvirksomheden i det pågældende område til en pris fastsat i medfør af den foreslåede § 72 (lovforslagets § 1, nr. 75).

I medfør af stk. 2 forpligtes forsyningspligtvirksomheden til at oplyse forbrugeren om, at denne har skiftet leverandør og under hvilke betingelser, samt til at oplyse forbrugeren om, at denne har ret til at opsige og genindtræde i leveringen fra den forsyningspligtige virksomhed inden for rimelige frister.

Forsyningspligten gælder også over for de forbrugere, som ikke har mulighed for at vælge at modtage leverancer af elektricitet fra det sammenhængende elsystem. Disse forbrugere skal sikres leverancer af elektricitet til samme pris som øvrige forbrugere i den forsyningspligtige virksomheds bevillingsområde i medfør af de foreslåede §§ 28 a og 72. Her tænkes særligt på ø-samfund, som ikke er forbundet til fastlandets sammenhængende elsystem, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 36 (§ 28 a).

Det skønnes ikke nødvendigt at videreføre den gældende forpligtelse til at yde tjenesteydelser vedrørende energibesparelser. Forpligtelsen blev indsat i loven for at sikre, at de større energiforbrugere, som ikke havde markedsadgang, også fik adgang til energirådgivning af kommerciel art.

Stk. 3 er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 34, stk. 1, nr. 2.

Til nr. 42

(§ 35)

Bestemmelsen i den hidtil gældende § 35 ophæves og erstattes af en ny bestemmelse om statens pligt til under visse betingelser at erhverve transmissionsnet på mellem 100 kV og 200 kV samt ejerandele i virksomheder, som ejer sådanne net til staten. Forkøbsretten i den tidligere bestemmelse ændres til en købspligt for staten. Købspligten vurderes at være i overensstemmelse med EU-rettens bestemmelser om kapitalens fri bevægelighed, fordi pligten - i modsætning til forkøbsretten - udelukker, at staten kan foretage en selektiv vurdering af, hvornår staten ønsker at benytte sig af muligheden for køb af net.

Bestemmelsen indebærer, at staten overtager ejerskabet til transmissionsnettet på mellem 100 kV og 200 kV, i det omfang de hidtidige direkte og indirekte